

00061

Uniwersytet

Do użytku wewnętrznego nr _____

Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

Библиотека УИМБ

BIBLIOTEKA
UMCB
LUBLIN

Informator

listopad –
grudzień

1974

Wydano na prawach maszynopisu!

1881

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

cras. 14758/1974/11-12

I. Trzydziesta pierwsza inauguracja

Spis treści

Inauguracja trzydziestego pierwszego roku akademickiego w Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej odbyła się 8 października 1974 r. w sali koncertowej przybyli przewodniczący Rady Rektorów prof. dr Henryk Jabłoński, I sekretarz RM Kłosa Piotr Kozłowski, Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki prof. dr Józef Piłsudski, Rektor UMCS prof. dr Stanisław Sakraha, wojewoda lubelski Edward Wójcik, członkowie Rady Rektorów prof. dr Halina Kozłowska, sekretarz RM PZPR Tadeusz Nisera, wicewojewoda lubelski prof. dr Józef Kozłowski, przedstawiciele władz stronnictwa i organizacji społecznych, rektorzy uczelni lubelskich oraz uniwersytetów wrocławskiego, łódzkiego, Wrocławskiego i Wyższej Oficerskiej Szkoły w Dąbrowie, przedstawiciele redakcji wydawniczych współpracujących z UMCS.

I. TRZYDZIESTA PIERWSZA INAUGURACJA	1-8
II. UROCZYSTE POSIEDZENIE SENATU	8-17
III. XXV - LAT WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI UMCS	17-18
IV. DZIAŁALNOŚĆ INSTYTUTÓW	19-23
V. OGÓLNOPOLSKIE SYMPOZJUM NEOFILOLOGICZNE	23-30
VI. S Z S P	30-35
VII. SYLWETKI PROFESORÓW	35-42
VIII. K R O N I K A	42-45

W dniu obchodów wystąpił rektor UMCS prof. dr Władysław Skrzydło przedstawił historię uczelni, jej rozwój i osiągnięcia. Wykładał o powstaniu "z zieleńca", rozpoczęciu pracy w warunkach trudnych i ciężkich, a dzięki pomocy władz ludowej, dzięki wytrwałym wysiłkom pracowników uczelni zdobyła miejsce w nauce polskiej, otrzymała licencję i tytuły magistra i doktora.

Wzrost 1,75 m, waga 75 kg, ciężar ciała 420 kg

Spis treści

1-8	I. TRZYDZIESIĄT KILKOROZKOWA
9-17	II. WROCZYSTE POSIEDZENIE SENATU
18-23	III. KXA - LAT WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI WROCLA
24-29	IV. DZIAŁALNOŚĆ INSTYTUTÓW
30-35	V. OGÓLNOKRAJOWE SYMPOZJUM NEUROLOGICZNE
36-39	VI. S S S P
40-45	VII. SYMPOZJUM INTERWENTYJNE
46-49	VIII. K R O N I K A

L. Trzydziesta pierwsza inauguracja

Inauguracja trzydziestego pierwszego roku akademickiego w Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej odbyła się 2 października w hali WOSTIW. Na uroczystość przybyli: przewodniczący Rady Państwa prof.dr Henryk Jabłoński, I sekretarz KW PZPR Piotr Karpiuk, Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki prof.dr Jan Kaczmarek, prokurator generalny PRL gen. bryg. Lucjan Czubiński, sekretarz CRZZ Stanisław Szkraba, wojewoda lubelski Ryszard Wójcik, członek Rady Państwa prof.dr Halina Koźniewska, sekretarz KW PZPR Tadeusz Mizera, wicewojewoda rzeszowski Tadeusz Kunc, przedstawiciele władz stronnictw politycznych, rektorzy uczelni lubelskich oraz uniwersytetów Warszawskiego, Łódzkiego, Wrocławskiego i Wyższej Oficerskiej Szkoły Wojsk Lotniczych w Dęblinie, przedstawiciele zakładów produkcyjnych współpracujących z UMCS.

W swoim obszernym wystąpieniu rektor UMCS prof.dr Wiesław Skrzydło przedstawił historię uczelni, jej rozwój i osiągnięcia. Uniwersytet powstawał "z niczego", rozpoczynał pracę w warunkach niezwykłych i ciężkich, a dzięki pomocy władzy ludowej, dzięki wysiłkowi swych pracowników potrafił zdobyć uznane miejsce w nauce polskiej, potrafił nawiązać liczne i trwałe więzy z nauką światową.

Rozwój uczelni umożliwił tworzenie kolejnych wydziałów, wyodrębnienie nowych jednostek organizacyjnych. Wiązało się to ściśle z rosnącymi potrzebami naszego regionu, z umacnianiem się istniejących kierunków studiów, z ogólnymi tendencjami występującymi w organizacji szkolnictwa wyższego w Polsce. Wyrazem tych zmian i miarą dynamicznego rozwoju Uniwersytetu był fakt wyłonienia się z początkiem r. 1950 Akademii Medycznej. Po dalszych 5 latach, w r. 1955 nauki rolno-weterynaryjne znalazły nowe formy organizacyjne i warunki dalszego rozwoju w ramach Wyższej Szkoły Rolniczej.

Dzięki wszechstronnej pomocy Uniwersytetu i Akademii Medycznej mogła powstać w Lublinie w r. 1953 Wieczorowa Szkoła Inżynierska.

Uniwersytet zorganizował w 1969 r. Filię w Białej Podlaskiej, w której na studiach dziennych kształcono pedagogów i nauczycieli wychowania fizycznego. Po krótkiej działalności w ramach UMCS jednostka ta została przekształcona w Filię AWF w Warszawie. W 1969 r. UMCS otrzymał swą filię również w Rzeszowie.

Poświęcenie i wysiłki pracowników i studentów oraz opieka i pomoc władzy ludowej sprawiły, że ośrodek lubelski zdobył sobie w kraju poczesne miejsce, wniósł trwały wkład do rozwoju szkolnictwa wyższego. Świadectwem tego niech będą następujące dane: w r. 1944 studiowało w UMCS 806 osób, w r. 1974 - 14 500, zaś w państwowych uczelniach Lublina ponad 25 tysięcy, w r. 1944

rozpoczął pracę 120 nauczycieli akademickich, w r. 1974 Uniwersytet zatrudnia ich 925, a wszystkie państwowe uczelnie Lublina łącznie 2243, w tym 375 profesorów i docentów. W r. 1974 studenci podejmują studia na 37 kierunkach, w tym na 23 w naszym Uniwersytecie.

Uniwersytet w początkach swego istnienia zajmował się kształceniem studentów, stwarzaniem warunków do pracy naukowo-badawczej. Lata następne to podejmowanie zadań badawczych, kształcenie kadry naukowej, tworzenie i pomnażanie dorobku naukowego, partycypowanie w coraz szerszym stopniu w dorobku nauki polskiej i światowej. Ostatnie lata, a szczególnie okres realizacji uchwał VI Zjazdu oznaczają podejmowanie zwiększonych zadań w zakresie rozwiązywania problemów węzłowych i coraz szerszych badań na rzecz rozwoju regionu.

Znajduje to wyraz w liczbie tematów opracowywanych w ramach problemów węzłowych, w nawiązaniu współpracy z największymi zakładami produkcyjnymi Lubelszczyzny, a także z Kuratorium Okręgu Szkolnego, Wojewódzką Radą Związków Zawodowych itp. Realizując ten program uczelnia pełniej wykonuje swoje podstawowe zadania - "Nauka w służbie Ludu" / napis wyryty na frontonie głównego gmachu /.

Nasz udział w społecznym i gospodarczym rozwoju kraju zarówno województwa lubelskiego, jak i regionów sąsiednich

pojmujemy szeroko. Wyrazem tego są badania prowadzone na rzecz petrochemii, siarki, badania ziem rzadkich itd. Z tak pojmowanego zadania wyrosła nasza działalność na terenie województwa rzeszowskiego. Została ona zapoczątkowana przed 15 laty utworzeniem punktu konsultacyjnego studiów zaocznych, przekształconego następnie w Filię UMCS, w której prowadzone są także studia dzienne. Również i ta nowa placówka wchodzi coraz śmiałej na teren badań ważnych dla rozwoju tego województwa. Wymienić tu należy współpracę podjętą przez Filię z Urzędem Wojewódzkim w Rzeszowie, z Hutą Stalowa Wola i inne. W poczynaniach tych widzimy realizację uchwał VI Zjazdu Partii, II Kongresu Nauki Polskiej i I Krajowej Konferencji Partyjnej, które postawiły szerokie zadania dalszego przyspieszonego, socjalistycznego rozwoju Polski Ludowej.

Udział nasz w dorobku nauki polskiej wyraża się wpisami do Księgi Czynów i Osiągnięć Nauki; nagrodami państwowymi, nagrodami Sekretarza Naukowego PAN, Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Uniwersytet nawiązuje także coraz szersze kontakty z nauką światową - czego wyrazem są umowy o współpracy z uczelniami Związku Radzieckiego, Czechosłowacji, Węgier, Rumunii, NRD i Włoch. Mamy również liczne kontakty nie objęte umowami z uczelniami innych krajów.

Myśl naukowa pracowników Uniwersytetu, rezultaty ich badań docierają do wszystkich ośrodków naukowych świata poprzez wydaw-

niotwa krajowe i zagraniczne. Docierają skutecznie, czego dowodem są liczne dokumentacje i odwoływania się do wyników naszych badań. Prezentujemy także nasz dorobek na forum międzynarodowym na łamach własnego wydawnictwa - ANNALES UMCS, integrującego 3 uczelnie: UMCS, Akademię Medyczną i Akademię Rolniczą.

Patrząc z perspektywy 30 lat, możemy stwierdzić, że w kolejnych okresach historii Polski Ludowej stale i systematycznie zwiększał się nasz udział w badaniach naukowych, a w pracowniach uczonych podejmowano nowe problemy ważne dla gospodarki i kultury narodowej. Dowodem przydatności rezultatów badań prowadzonych w UMCS są choćby przyznane uczelni patenty, których mamy dotychczas 27/7/. Liczba ta nie obejmuje patentów przyznanych innym instytucjom, chociaż w ich opracowaniu uczestniczyli naukowcy Uniwersytetu.

W kształceniu kadr specjalistów z wyższym wykształceniem Uniwersytet poszczycić się może poważnymi osiągnięciami. W okresie 30 lat wykształciliśmy dla gospodarki narodowej, administracji, oświaty i kultury ponad 16 tys. absolwentów. Ich wydajna praca, zdolności kierownicze, umiejętność aktywizowania i organizowania zespołów ludzkich zyskały wysoką ocenę społeczną.

Niemniej ważne są osiągnięcia w dziedzinie szkolenia kadry naukowej. Zdecydowana większość nauczycieli akademickich UMCS to nasi wychowawcy, emocjonalnie związani z uczelnią,

miastem i regionem, najzdolniejsi spośród naszych absolwentów, których rekrutujemy zgodnie z zasadą, by dobrych pracowników mogli zastępować jeszcze lepsi. W okresie istnienia UMCS przeprowadzono blisko tysiąc przewodów doktorskich i habilitacyjnych. Godny odnotowania jest fakt, że szczególnie intensywny rozwój kadry naukowej przypada na lata ostatnie.

Za szczególne zasługi dla nauki i kultury narodowej, za doniosły wkład w kształceniu kadr zawodowych i naukowych w Polsce Ludowej Rada Państwa nadała Uniwersytetowi Krzyż Wielki Orderu Odrodzenia Polski. Aktu dekoracji Sztandaru UMCS tym wysokim odznaczeniem dokonał przewodniczący Rady Państwa Henryk Jabłoński.

Rada Państwa nadała także odznaczenia 76 pracownikom Uniwersytetu. Dyplomem i odznaką "Zasłużony nauczyciel PRL" uhonorowany został Adam Malicki, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski odznaczony został Henryk Zins, Krzyże Kawalerskie Orderu Odrodzenia Polski otrzymali: Jan Baliński, Janusz Barciński, Tadeusz Baszyński, Maria Grzędzielska, Roman Kamiński, Albin Koprucki, Władysław Kwiecień, Zdzisław Lewandowski, Jan Malarczyk, Tadeusz Preciszewski, Wacław Radwan, Stanisław Uziak, 23 osoby otrzymały Złote Krzyże Zasługi, 1 osoba Srebrny Krzyż Zasługi i 37 osób /otrzymało/ Medale XXX-lecia PRL.

Część oficjalną uroczystości zamknął wykład inauguracyjny prof.dr Adama Bieleckiego na temat "Wkład państwowych wyższych uczelni Lublina do nauki polskiej w okresie trzydziestolecia".

W godzinach popołudniowych minister nauki, szkolnictwa wyższego i techniki otworzył w Bibliotece Głównej wystawę "Działalność państwowych wyższych uczelni Lublina w okresie trzydziestolecia". W czteroczęściowej ekspozycji zaprezentowany został dorobek uczelni lubelskich w kształceniu kadr dla gospodarki i kultury. Pokazano osiągnięcia poszczególnych wydziałów, najwartościowsze publikacje pracowników lubelskiego ośrodka naukowego, pomoc państwa dla studentów.

Po obejrzeniu wystawy goście i gospodarze udali się na plac budowy kolejnego obiektu w dzielnicy akademickiej - gmachu, w którym znajdzie pomieszczenia Wydział Prawa i Administracji, Wydział Ekonomii i rektorat. Wmurowanie aktu erekcyjnego dokonali: Henryk Jabłoński, Piotr Karpiuk, Jan Kaczmarek, Ryszard Wójcik, Wiesław Skrzydło i dyrektor LPRM Jerzy Markowski.

W tym samym dniu w sali posiedzeń Senatu odbyło się spotkanie władz UMCS z rektorami UW, UŁ i U.Wrocławskiego, którzy wręczyli uroczyste adresy. Wieczorem przedstawiciele władz państwowych wyższych uczelni lubelskich i zaproszeni goście zostali przyjęci w Sali Kolumnowej Urzędu Wojewódzkiego przez kie-

rownictwo władz partyjnych i państwowych.

Galowy koncert Zespołu Tańca Ludowego zakończył pierwszy dzień roku akademickiego 1974/75.

II. Uroczyste posiedzenie Senatu

23 października, w trzydziestą rocznicę powstania UMCS odbyło się uroczyste posiedzenie Senatu, któremu przewodniczył rektor, prof.dr Wiesław Skrzydło. Na obrady przybyli: sekretarz KW PZPR Tadeusz Mizera, Wicewojewoda Lubelski Tadeusz Dmyterko, Dyrektor Departamentu Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki Andrzej Żor, prezes Wojewódzkiego Komitetu ZSL Stanisław Sochaj, przewodniczący Wojewódzkiego Komitetu SD Zenon Rozwałka, rektorzy uniwersytetów zagranicznych współpracujących z UMCS - prof.dr Mikołaj Maksymowicz, rektor Uniwersytetu im. Iwana Franki we Lwowie, rektor Uniwersytetu Palackiego w Ołomuńcu prof.dr Frantisek Gazarek, rektor Uniwersytetu w Debreczynie prof.dr R. Bognar, rektor Uniwersytetu w Modenie prof.dr Giuseppe Gemigani, zagraniczni doktorzy honoris causa UMCS prof.dr Sandar Szalay z Uniwersytetu w Debreczynie i prof.dr Paolo Buffa z Uniwersytetu w Modenie. W posiedzeniu wzięli też udział byli rektorzy UMCS, rektorzy i przedstawiciele uczelni lubelskich.

Na inauguracji roku akademickiego podsumowana została

trzydziestoletnia działalność Uniwersytetu, zaś celem uroczystego posiedzenia Senatu było przedstawianie programu rozwoju uczelni w latach 1974-1994 oraz podjęcie istotnych dla tego programu uchwał i wniosków.

Projekt programu rozwoju Uniwersytetu przedstawiony przez prorektora prof.dr Edwarda Michnę przyjęty został jednocześnie jako uchwała.

Do zadań wiodących w najbliższym dwudziestoleciu zaliczono:

- równomierny i pararalny rozwój działalności dydaktycznej i badań naukowych,
- dalszy ilościowy i jakościowy rozwój kadry naukowej,
- podnoszenie jakości nauczania,
- w miarę wynikających potrzeb dokonywanie korekty struktury organizacyjnej wydziałów.

Realizacja tych zadań wymaga spełnienia następujących warunków:

- szerszego niż dotychczas zastosowania form kształcenia, umożliwiających aktualizację i pogłębianie wiedzy, tj. studia podyplomowe, doktoranokis, staże krajowe i zagraniczne,
- unowocześniania i usprawniania procesu dydaktycznego, polegającego na stopniowym przechodzeniu od tradycyjnej formy wykładów do zajęć seminaryjnych, konwersatoriów, ćwiczeń z zastosowaniem środków audiowizualnych i nowoczesnej aparatury,

- kształcenia specjalistów w coraz szerszym zakresie i na coraz nowych kierunkach studiów, między innymi kształcenia i dokształcania nauczycieli,
- pogłębiania więzi z praktyką, tj. silniejszego nawiązania badań naukowych z potrzebami środowiska i gospodarki krajowej,
- rozwijania interdyscyplinarnych kierunków studiów w ramach jednostek międzywydziałowych,
- zapewnienia odpowiedniej bazy materialnej /inwestycji dydaktycznych, socjalnych, kulturalno-oświatowych i mieszkaniowych.

Zarysowane wyżej zadania wytyczają równocześnie kierunki rozwoju Uczelni w najbliższym dwudziestoleciu. Uniwersytet jako jednostka budżetowa objęta planową gospodarką będzie partycypował w wydatkach budżetu państwa, a równocześnie będzie świadczył odpłatnie usługi naukowe w ramach nowych zasad finansowania. W wyniku dokonujących się przemian naukowo-technicznych i przenikania nauki do wszystkich dziedzin życia wzrasta zapotrzebowanie na usługi naukowe oraz na kadry z wyższym wykształceniem i stopniem doktora. W związku z tym zwracać się będzie szczególną uwagę na koncentrację badań i rozwiązywanie problemów głównie o dużym znaczeniu dla gospodarki krajowej oraz kształcenie kadr w dyscyplinach

szczególnie poszukiwanych. Zachowywana będzie właściwa proporcja między naukami stosowanymi i humanistycznymi, z naciskiem na rozwój kierunków o charakterze interdyscyplinarnym, takich np. jak biofizyka, biochemia, ochrona środowiska naturalnego, informatyka, kulturoznawstwo, i inne - mające fundamentalne znaczenie dla rozwoju i działania praktycznego. W zakresie badań naukowych nadal rozwijać się będą i rozszerzać badania w ramach tematów węzłowych i resortowych, prace naukowo-badawcze świadczone na rzecz gospodarki narodowej, oparte zarówno na doraźnych świadczeniach, jak też na długoterminowych planach badawczych, badania naukowe ściśle związane z potrzebami naszego regionu, oparte o współpracę naukową z ośrodkami akademickimi w kraju i zagranicą. W latach 1976-1980 proces dydaktyczny będzie opierał się na istniejących sześciu wydziałach, a struktura organizacyjna Uniwersytetu ulegnie tylko minimalnej zmianie, z tym, że będzie prowadzona rozbudowa i umocnienie składów osobowych instytutów i jednostek organizacyjnych, do uzyskania w 1980 r. liczby 1800 osób, co stanowić będzie wzrost o 35 % w stosunku do stanu aktualnego. Pod koniec pięcioletki na 34 podstawowych kierunkach studiów kształcić się będzie ogółem 14 985 studentów /bez Filii/. W okresie 1976-1980 stopniowo zmniejszany będzie udział studentów zaocznych, a procentowy udział poszczególnych rodzajów

studiów przedstawiał się będzie następująco: studenci studiów stacjonarnych - 57 % ogółu, studiów zaocznych - 40%, podyplomowych - 3%. Z ogółu studentów studiów stacjonarnych 63 % będzie mogło mieszkać w domach akademickich, a 68% korzystać ze stołówek. Również dążyć się będzie do uzyskania powierzchni użytkowej w obiektach naukowo-dydaktycznych w granicach 13 m² na jednego studenta.

Pod koniec pierwszej pięcioletki struktura zatrudnienia przedstawiać się powinna następująco: 65% ogółu zatrudnionych to pracownicy działalności podstawowej, w tym 15 % profesorowie i docenci, 50% inni pracownicy naukowo-dydaktyczni, 25 % pracownicy naukowo-techniczni, 10% pracownicy służby bibliotecznej.

Na lata 1981-1985 zakłada się dalszy rozwój kierunków studiów - szczególnie o charakterze interdyscyplinarnym. Nie jest wykluczone że zaistnieją odpowiednie warunki do utworzenia nowych wydziałów, tym bardziej, że zakłada się również wzrost liczbowy pracowników działalności podstawowej do 2340 osób, tj. o 75 % więcej w stosunku do stanu aktualnego.

Na koniec tego okresu, tj. w 1985 r. przewiduje się, że na 40 podstawowych kierunkach studiów kształcić się będzie 18 320 studentów. Struktura studiów przedstawiać się będzie następująco: 62 % ogółu studiujących stanowić będą studenci studiów stacjonarnych, 33% - studenci studiów zaocznych i 5 % - słuchacze studiów podyplomowych. Nastąpi procentowy spadek zakwaterowanych w domach

studenckich do 56% ogółu studentów i korzystających ze stołówek akademickich do 65%. Stan ten będzie spowodowany położeniem głównego nacisku na inwestycje naukowo-dydaktyczne, tak, aby wskaźniki powierzchni użytkowej i kubatury w tych gmachach utrzymane były na poziomie ubiegłej pięciolatki. Planowana struktura zatrudnienia kształtować się będzie następująco: 66% ogółu zatrudnionych w Uniwersytecie stanowić będą pracownicy działalności podstawowej, w tym 17% to profesorowie i docenci, 49% pozostali pracownicy naukowo-dydaktyczni, 27% pracownicy naukowo-techniczni i 7% pracownicy służby bibliotecznej. Trzeci okres przypadający na lata 1986-1994 może już tylko być objęty prognozowaniem, wtedy przewidywana jest zasadnicza rozbudowa organizacyjna Uniwersytetu. Zakłada się utworzenie na bazie istniejących 6 wydziałów 11 jednostek organizacyjnych obejmujących 43 podstawowe kierunki studiów. Być może zajdzie konieczność zniesienia niektórych kierunków studiów, odpowiadających przemianom zachodzącym w gospodarce i zatrudnieniu, a na ich miejsce powołania nowych kierunków przyszłościowych. Przeobrażenia te są jednak trudne do przewidzenia w tak odległej perspektywie, co nie oznacza, że nie mogą przyjąć szybszego tempa rozwoju, pozwalając tym samym na wprowadzenie form organizacyjnych planowanego modelu Uniwersytetu. Zakłada się, że istniejące pod koniec planowanego okresu tj. w 1994 r. jednostki organizacyjne ulegną rozbudowie

pod względem obsady kadrowej do liczby 3 440 pracowników działalności podstawowej; będzie to wzrost o 158 % w stosunku do obecnego stanu i stanowić będzie 71 % ogólnej liczby zatrudnionych.

Również trudno jest w tej chwili przewidzieć, czy zaplanowane liczby pracowników okażą się wystarczające do realizacji zwiększonych dwukrotnie zadań podstawowych przy minimalizacji obciążeń ponadwymiarowych. Zakłada się osiągnięcie w 1944 r. liczby 23 000 studentów. Jeżeli okaże się to realne, przewidywane są następujące proporcje:

- na jednego pracownika naukowo-dydaktycznego przypadać będzie 8 studentów / przeliczeniowych / - średnia krajowa w r.1972 dla uniwersytetów wynosiła 8 ;
- na jednego samodzielnego pracownika nauki przypadać będzie 29 studentów / przeliczeniowych / przy średniej krajowej 34,3
- na jednego młodszego pracownika nauki przypadać będzie 11,2 studenta /przeliczeniowego/ przy średniej krajowej 12 .

Podsumowując te założenia na najbliższe dwudziestolecie możemy stwierdzić, że wskaźniki dynamiki rozwoju kształtują się następująco, przy przyjęciu za podstawę stanu na dzień 30 września br. 1 wzrostu liczby studentów o 75 %, przy czym na studiach

stacjonarnych o 138 % , zaocznych o 16 % i podyplomowych o 231%,
wzrostu liczby pracowników ogółem o 129 %, przy wzroście liczby
pracowników działalności podstawowej o 158 % w tym: profesorów
i docentów o 318 %, pozostałych pracowników naukowo-dydaktycznych
o 122 %, pracowników naukowo-technicznych o 195 %, natomiast
pracowników administracji i obsługi tylko o 75% zaś powierzchnia
użytkowa obiektów uniwersyteckich powinna wzrosnąć o 290 %.

Przy zestawieniu tych liczb nasuwają się pewne wnioski, a mianowicie:

- władze uczelni powinny konsekwentnie dążyć do realizacji założonego programu inwestycyjnego, od tego bowiem uzależniony jest wzrost liczbowy studentów

- konieczne jest tworzenie odpowiednich warunków dla rozwoju naukowego kadry nauczycieli akademickich poprzez minimalizację obciążeń dydaktycznych i jeszcze szersze stosowanie formy urlopów i staży naukowych

- w dyscyplinach, nie mających możliwości szybkiego kształcenia własnej kadry naukowej zaleca się poszukiwanie specjalistów spoza Uczelni

- należy dążyć do podnoszenia jakości nauczania poprzez unowocześnianie form i metod nauczania
- studentom i absolwentom Uczelni należy zapewnić warunki niezbędne do indywidualnego rozwoju naukowego i renowacji wiedzy zdobytej w czasie studiów
- rozwój badań naukowych wymaga zapewnienia odpowiednich warunków organizacyjno-materiałnych i ściślejszego powiązania z gospodarką narodową.

Przedstawiony program może wprawdzie wydawać się bardzo optymistyczny, lecz przy równoczesnym wypełnianiu wszystkich założeń jest w pełni realny.

W dyskusji nad programem głos zabrali: sekretarz KW PZPR Tadeusz Mizera, dziekan Wydziału Mat.Fiz.Chem. prof.dr Mieczysław Subotowicz i przedstawiciel SZSP Andrzej Pyć.

Drugą uchwałą Senatu nadane zostały tytuły doktorów honoris causa UMCS dwóm wybitnym uczonym zagranicznym :

- Aleksandrowi Romanowiczowi Łurii, profesorowi nauk psychologicznych i medycznych Uniwersytetu im. Michaiła Łomonosowa w Moskwie oraz Bruno Franciszkowi Straubowi, profesorowi nauk przyrodniczych Węgierskiej Akademii Nauk.

Wicewojewoda Lubelski Tadeusz Dmyterko udekorował 20 pracowników UMCS odznaczeniami państwowymi. Odznaką "Zasłużony Nauczyciel PRL" uhonorowani zostali profesorowie: Narcyz Łubnicki, Grzegorz Leopold Seidler, Andrzej Waksmundzki, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski prof.dr Zbigniew Adamowski i inż. Wiesław Bąkowski. 4 osoby otrzymały Złoty Krzyż Zasługi, 2 - Srebrny Krzyż Zasługi i jedna osoba Brązowy Krzyż Zasługi. 8 osób odznaczono

nych zostało Medalem XXX-lecia PRL i 8 Odznaką "Za zasługi dla Lubelszczyzny". Ogłoszona została również decyzja Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki o przyznaniu pracownikom Uczelni 34 nagród indywidualnych i jednej zespołowej za pracę naukową, dydaktyczno-wychowawczą oraz prace doktorskie i habilitacyjne.

Następnego dnia odbyła się uroczysta promocja doktorska. Ślubowanie złożyło sześćdziesięciu pracowników UMCS, którzy stopień naukowy doktora uzyskali w roku akademickim 1973/74.

III. XXV-ląt Wydziału Prawa i Administracji UMCS

30 września 1974 r. dla uczczenia XXV-lecia Wydziału Prawa odbyło się uroczyste posiedzenie Rady Wydziału Prawa i Administracji.

W auli im. Juliana Marchlewskiego zasiadli członkowie Rady Wydziału i zaproszeni goście, wśród nich Kolegium Rektorskie oraz dziekani Wydziałów. Obecni byli także przedstawiciele wojewódzkich, miejskich władz partyjnych i administracyjnych, kierownicy organów wymiaru sprawiedliwości, emerytowani nauczyciele akademicy, działacze studenckcy oraz delegacja profesorów radzieckich.

Otwarcia posiedzenia dokonał dziekan prof. dr Jan Malarczyk. W kilku słowach zarysował on etapy rozwoju Wydziału, jego dorobek i perspektywy. A oto niektóre dane: w minionym ćwierćwieczu mury Wydziału opuściło 5000 absolwentów, 70 tytułów doktora, 14 tytułów doktora habilitowanego. Pracownicy Wydziału opublikowali około 3000 prac naukowych. Optymistycznym prognozykiem jest skupienie w zakładach Wydziału młodej kadry, stanowiącej podstawę ciągłego rozwoju Wydziału. Znaczenie udziału pracowników Wydziału Prawa i Administracji w skali całego Uniwersytetu omówił rektor

prof.dr Wiesław Skrzydło.

Kolejny mówca I Sekretarz KU PZPR prof.dr Mieczysław Sawczuk przedstawił zaangażowanie pracowników Wydziału w życiu społeczno-politycznym.

Prezentowanie dorobku naukowego poszczególnych zespołów naukowych funkcjonujących w ramach Wydziału rozpoczął prof.dr Józef Mazurkiewicz, dostrzegając i charakteryzując ewolucję nauk historycznych, natomiast prof.dr Andrzej Burda omówił rozwój i problemy nauk prawa publicznego. Stan i perspektywy nauk prawa cywilnego ukazał prof.dr Stefan Buczkowski, zaś prof.dr Grzegorz Leopold Seidler zreferował widoczny postęp prac w Teorii Państwa i Prawa i Historii Doktryn Politycznoprawnych.

Prezentowanie dorobku zakończył prof.dr Tadeusz Taras, akcentując wzmoczenie prac w sferze nauki prawa karnego.

Obraz studiów zaocznych przedstawił prodziekan doc.dr hab. Jan Szreniawski, który przypomniał, że placówka ta istniejąca od 1959 r. ciągle przyczynia się do podnoszenia kwalifikacji pracujących na terenie kilku województw.

Posiedzenie zamknął prodziekan doc.dr hab. Władysław Ćwik, zarysowując na zakończenie perspektywy rozwoju Wydziału.

Wieczorem w gmachu Wydziału Prawa i Administracji miało miejsce spotkanie towarzyskie, które zgromadziło uczestników przedpołudniowego posiedzenia Rady Wydziału wraz z małżonkami. Wystąpiły z bogatymi programami kabarety studenckie. Swoje utwory przygotowane specjalnie na jubileusz XXV-lecia recytował Władysław Ćwik.

Mgr Zbigniew Zieliński

IV. Działalność Instytutów

Działalność naukowa Instytutu Ekonomii Politycznej i Planowania rozwija się w trzech podstawowych kierunkach. Pierwszy z nich obejmuje prace z zakresu teorii rozwoju ekonomicznego i regionalnego, teorii niepewności i ryzyka, problemy funkcjonowania jednostek gospodarczych oraz zagadnienie postępu technicznego w gospodarce narodowej i w regionie. Badania te prowadzi zespół w Zakładzie Ekonomii Politycznej pod kierunkiem doc.dr hab. W. Grzybowskiego.

Drugi, bardziej zaawansowany kierunek badań, obejmuje zagadnienia wchodzące w skład tzw. ekonomik branżowych / ekonomiki rolnictwa, ekonomiki budownictwa mieszkaniowego, ekonomiki oświaty/. Do preferowanych problemów wchodzących w skład szeroko rozumianej ekonomiki rolnictwa należy zaliczyć prowadzone pod kierunkiem prof.dr hab. A. Wosia badania i studia w zakresie przebudowy techniczno-społecznej rolnictwa oraz badania nad kompleksem gospodarki żywnościowej. Problematyką gospodarki mieszkaniowej oraz efektywnością kształcenia zajmuje się zespół pod kierunkiem prof.dr hab. T. Przeciszewskiego.

Trzeci kierunek działalności naukowej Instytutu obejmuje prace nad rozwojem społeczno-gospodarczym województwa lubelskiego. Badania statystyczne w rolnictwie województwa lubelskiego prowadzi zespół pod kierunkiem prof.dr hab. W. Kwiecienia. Problemy zagospodarowania rejonu kanału Wieprz-Krzna są przedmiotem badań prof.dr hab. A. Wosia. Historią rozwoju Lubelszczyzny zajmuje się zespół pod kierunkiem prof.dr hab. R. Orłowskiego, a historią ruchu ludowego w Lubelskiem zespół pod kierunkiem doc.dr hab. A.Gurnicza.

W zakresie realizacji programu badawczego Instytut współpracuje z Instytutem Rozwoju Wsi i Rolnictwa, Uniwersyte-tem Łódzkim, Uniwersytetem Warszawskim, Komisją Planowania przy Radzie Ministrów, Wojewódzką Pracownią Planów Regionalnych itp. Kierownictwo Instytutu zmierza do szerszej aktywizacji zespołów naukowo-badawczych w zakresie rozwiązywania i opracowywania problemów teorii rozwoju gospodarczego regionu oraz w zakresie konkretnych problemów wdrożeniowych. Również dostrzegana jest konieczność powołania dalszych zespołów naukowych w miarę poprawy sytuacji kadrowej.

dr Jan Zalewa

Studium Nauk Politycznych zostało powołane w roku akademickim 1964/65. Jego pierwszym kierownikiem był doc.dr Jan Szreniawski. Początkowo program dydaktyczny, obejmujący wybrane problemy z zakresu organizacji politycznej społeczeństwa socjalistycznego i kapitalistycznego, współczesne stosunki międzynarodowe oraz dzieje ruchu robotniczego realizowany był zarówno przez pracowników naukowych, jak też kadre spona Studium.

W 1966 r. zostały przyznane pierwsze etaty naukowe, zwiększone sukcesywnie w każdym roku akademickim.

Aktualnie Studium Nauk Politycznych kierowana przez doc.dr Albina Kopruckowiaka zatrudnia 12 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym 3 adiunktów, 8 starszych asystentów i jednego asystenta. W ciągu ostatnich czterech lat zostały za -

kończono 4 przewody doktorskie, a dalsze pięć znajdują się w końcowym stadium realizacji.

Problematyka naukowo-badawcza Studium obejmuje różne kierunki, jak: historię polskiego i międzynarodowego ruchu robotniczego, ruch zawodowy i młodzieżowy, ustrój Polski Ludowej i innych krajów na tle porównawczym, systemy partyjne oraz cały szereg innych zagadnień z zakresu problematyki społeczno-politycznej Polski i świata. Odnośnie tej problematyki pracownicy Studium opublikowali w ostatnich latach kilkanaście artykułów i rozpraw naukowych. Na szczególną uwagę zasługują prace doc. dr Albina Kopruckowniaka na temat ruchu rewolucyjnego na siemiacach polskich z zakresu najnowszej historii oraz miejsca Lubelszczyzny w dziejach narodu i państwa polskiego. Jedną z ciekawszych prac ostatnio opublikowanych do książki Komisji Edukacji Narodowej poświęconej jest osiągnięciom oświaty i szkolnictwa na Lubelszczyźnie w okresie Polski Ludowej.

Dużym sukcesem naukowym cieszy się rozprawa doktorska dr Edwarda Olszewskiego pt. "Kształtowanie się władzy ludowej na Rzeszowszczyźnie w latach 1944-1947", która otrzymała w bieżącym roku nagrodę III stopnia w Ogólnopolskim Konkursie na prace doktorskie i habilitacyjne im. A. Zawadzkiego.

Działalność naukowa realizowana jest w różnych formach. Do najbardziej powszechnych należą zebrania naukowe z udziałem przedstawicieli różnych dyscyplin. Inną formą działalności jest udział w konferencjach, zjazdach oraz sesjach organizowanych przez różne ośrodki naukowe / spotkania takie odbyły się m.in. w Warszawie, Teresinie, Krakowie, Olsztynie, Jeleniewie oraz we wrześniu br. w Białowieży /.

Studium Nauk Politycznych kilkakrotnie było organizatorem regionalnych konferencji naukowo-teoretycznych w Lublinie

z udziałem pracowników nauk politycznych wszystkich ośrodków w naszym mieście oraz sąsiednich województw.

Studium realizuje także program dydaktyczny dla studentów wszystkich kierunków studiów stacjonarnych, a także zaocznych, z wyjątkiem Prawa i Administracji oraz Wydziału Ekonomicznego.

Z dniem 1 października 1973 r. uruchomiono przy Studium Nauk Politycznych roczne Podyplomowe Studium Wychowania Obywatelskiego dla nauczycieli, które w ubiegłym roku ukończyło 34 nauczycieli z terenu województwa lubelskiego.

Studium Nauk Politycznych, oprócz pracy naukowo-badawczej i dydaktyczno-wychowawczej prowadzi szeroką działalność na rzecz środowiska uczelnianego, a także instytucji poza uczelnianych w Lublinie i na terenie województwa. Przykładem tego był m.in. udział pracowników Studium w konferencji naukowo-teoretycznej / 9 i 10 IV br. / w Lublinie, poświęconej "Istocie i rozwojowi form demokracji socjalistycznej". Doc.dr Albin Koprukowniak w oparciu o bogaty materiał faktograficzny przedstawił interesujący referat pt. "Rozwój nauki i oświaty jako wyraz demokracji socjalistycznej".

Studium Nauk Politycznych współpracuje z wieloma instytucjami w Lublinie, m.in. z Wieczorowym Uniwersytetem Marksizmu-Leninizmu, Wojewódzkim Ośrodkiem Propagandy Partyjnej, Towarzystwem Wiedzy Powszechnej, Polskim Towarzystwem Nauk Politycznych. Utrzymuje ożywione kontakty z pokrewnymi placówkami uniwersyteckimi w kraju oraz z Centralnym Ośrodkiem Metodycznym Nauk Politycznych w Warszawie. Współpracuje także z analogicznymi ośrodkami w Debreczynie i Okomuńcu / ostatnio w czerwcu br. trzech pracowników Studium przebywało na Uniwersytecie im. Pałackiego w Okomuńcu/. Prowadzi także ożywione kontakty z Uniwersytetem im. Franki we Lwowie.

Pod patronatem Studium Nauk Politycznych działa jedno z liczących się w kraju kół naukowych- Studenckie Koło Nauk Politycznych, które zdobyło szereg nagród i wyróżnień w konkursach i sympozjach naukowych. Aktualnie prowadzi ono badania m.in. nad świadomością polityczną studentów naszego Uniwersytetu oraz ludności wiejskiej w województwie lubelskim.

Studium posiada własną bibliotekę zawierającą około 4 tysięcy tomów wydawnictw krajowych i zagranicznych.

mgr Halina Opolska

V. Ogólnopolskie Sympozjum Neofilologiczne

W dniach 7 i 8 kwietnia ośrodek nasz gościł neofilologów z kraju i zagranicy, którzy obradowali nad zagadnieniami związanymi z teorią literatury, językoznawstwem i metodyką nauczania języków obcych. Sympozjum należy niewątpliwie odnotować jako historyczne wydarzenie w ruchu neofilologicznym lat powojennych, a wybór miejsca obrad posiada ścisły związek z dotychczasową działalnością i zaangażowaniem pracowników naukowych, lektorów i nauczycieli Lubelszczyzny zrzeszonych w Polskim Towarzystwie Neofilologicznym. Wypada więc przedstawić krótki szkic przedstawiający dotychczasowy dorobek Towarzystwa i jego znaczenie w skali ogólnokrajowej.

Oddział Lubelski Polskiego Towarzystwa Neofilologicznego został powołany do życia w czerwcu 1970 r. z siedzibą w UMCS. Obrany zarząd postawił sobie ambitne zadanie doprowadzenia do pełnej integracji środowiska neofilologicznego naszego terenu. Ścisły kontakt nawiązany z wszystkimi instytucjami zajmującymi się kształceniem kadr, metodyką i praktyką nauczania języków obcych pozwoliły na podjęcie kroków, mających na celu szerzenie informacji oraz niesienie pomocy instytucjom i osobom, którym bliskie jest przede wszystkim zagadnienie dydaktyki języków obcych. Udało się to osiągnąć dzięki powiązaniu działalności Towarzystwa z kierunkiem pracy ówczesnego Instytutu Filologii Obcych UMCS, Okręgowego Ośrodka Metodycznego /obecnie Instytut Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych/, Komisji Lektorów Sekcji Nauki ZNP, Ośrodka Usług Pedagogicznych ZNP oraz innych instytucji prowadzących kursy języków obcych. Działalność Towarzystwa była więc szeroko wspomagana przez wspomniane instytucje które jednocześnie w ścisłej współpracy upatrywały możliwość rozwiązania szeregu problemów, szczególnie związanych z permanentnym doskonaleniem i doksztalcaniem kadry dydaktycznej. Dziś można z całą stanowczością przyznać, że neofilolodzy Lubelszczyzny nie mieli do chwili powstania Towarzystwa tak szerokich możliwości czerpania bogatej informacji, wymiany wspólnych doświadczeń, a przede wszystkim wzajemnego poznania się. W organizowanych zjazdach uczestniczyli zarówno naukowcy, jak i nauczyciele szkół podstawowych, lektorzy i nauczyciele szkół średnich. W roku bieżącym został wybrany nowy zarząd Towarzystwa. Jak najbardziej uzasadnione jest przypomnienie najważniejszych form dotychczasowej pracy, która może być kontynuowana i wzbogacana nowymi inicjatywami.

1. Od chwili powstania Towarzystwa odbyło się sześć zjazdów okręgowych. Przeciętna frekwencja wynosiła około 300 osób. Zorganizowano też trzy osobne zjazdy poszczególnych sekcji /anglistów, germanistów i rusycystów/. Zdaniem ich było szerzenie najnowszej informacji neofilologicznej oraz zapoznanie członków i sympatyków Towarzystwa z najwybitniejszymi naukowcami tej dziedziny. Można wymienić tu spotkania z prof. Ludwikiem Zabrockim /UAM/, prof. Aleksandrem Szuloem /UJ/, doc. Tomaszem Krzeszowskim /UŁ/, doc. Franciszkiem Gruzą /UW/. Nauczyciele mieli również możliwość wymiany poglądów z autorami najbardziej znanych i zalecanych pozycji literatury fachowej oraz przedstawicielami periodyków metodycznych - dr Antonim Frejbiszem, dr Janem Rusieckim, doc. Tadeuszem Woźnickim. Druga część obrad prowadzona była zawsze w językach obcych przez gości zagranicznych, przedstawicieli ośrodków propagujących dany język na terenie Polski.
2. Brak stałego kontaktu nauczycieli z żywym językiem obcym usiłowano przynajmniej w części zrekompensować poprzez wyświetlanie filmów w wersji oryginalnej. Działalność ta cieszyła się dużą popularnością, wyświetlono około 300 filmów krótkometrażowych i kilkanaście filmów fabularnych.
3. Ośrodki zagraniczne stałe zaopatrywały Towarzystwo w materiały kulturoznawcze, które rozsyłane nauczycielom stały się niejednokrotnie jednym źródłem wzbogacenia klasopracowni, podnosząc tym samym motywację uczenia się języków obcych.
4. Uzyskane książki były zaczątkiem dość pokaźnego księgozbioru. Najnowsze pozycje z literatury obcej wysyłane były członkom Towarzystwa, co zapewniło ich stały kontakt z językiem. W chwili obecnej znajduje się u czytelników około 500 pozycji książko-

wych. Fakt ten jest szczególnie ważny dla nauczycieli pracujących w terenie, skąd dostęp do bibliotek uniwersyteckich jest bardzo utrudniony.

5. Zarząd Towarzystwa wykorzystał obecność obcokrajowców przebywających w Lublinie. Pracownicy Instytutu Filologii Obcych - Graham McMaster, James Cormik oraz Helen Jackowsky prowadzili przez dwa lata kurs wyrównawczy dla nauczycieli języka angielskiego. Studenci niemieccy studiujący w naszym Uniwersytecie wspomagali działalność Towarzystwa biorąc udział w wieczorach dyskusyjnych organizowanych dla nauczycieli. Obie formy pracy zostały wysoko ocenione przez uczestników i przyczyniły się w pewnym stopniu do podniesienia ich kwalifikacji językowych.
6. Zarząd Towarzystwa uwzględnił w swej działalności decyzję Kolegium Rektorów Wyższych Uczelni Lublina w sprawie podnoszenia kwalifikacji lektorów. W porozumieniu z Kuratorium Okręgu Szkolnego włączono do rozpoczętego dokształcania nauczycieli, pragnących podjąć badania i rozpocząć publikowanie doświadczeń własnej pracy. Ciekawa i ambitna decyzja Zarządu znalazła właściwe zrozumienie i duże zainteresowanie. Prelekcje dr Jana Olszańskiego z Instytutu Pedagogiki i Psychologii poruszały zagadnienia warsztatu naukowo-badawczego nauczyciela, metodykę badań naukowych itp. Podjęte dokształcanie kontynuowane będzie w przyszłym roku.
7. Szczególną uwagę należy zwrócić na wydawnictwo lubelskiego oddziału PTN. Od dwóch lat ukazują się regularnie "Lubelskie Materiały Neofilologiczne" wydawane przy szerokim poparciu czynników partyjnych i władz oświatowych naszego terenu, dzięki

znaczej pomocy finansowej ze strony Kuratorium Okręgu Szkolnego oraz Związku Nauczycielstwa Polskiego. Roczniki stanowią zbiór artykułów, które mają być przede wszystkim materiałem wspomagającym doskonalenie kadry nauczycielskiej, pozwalającym na unowocześnianie pracy dydaktycznej, dodatkowym źródłem informacji naukowej. Należy podkreślić, że wydawane roczniki stwarzają szersze możliwości publikowania prac wszystkich pracowników kierunków neofilologicznych naszego Uniwersytetu, lektorów i nauczycieli.

Wspomniane formy działalności zostały wysoko ocenione przez Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Neofilologicznego, a na I Walnym Zjeździe PTN w Poznaniu, Okręg Lubelski PTN został wyróżniony i uznany za wiodący w skali krajowej. Prężność i ambitne przedsięwzięcia jako wzór godny naśladowania przez pozostałe oddziały Towarzystwa. Stąd decyzja Zarządu Głównego aby I Sympozjum Neofilologiczne odbyło się w Lublinie, umożliwiając delegatom wszystkich okręgów bliższe zapoznanie się z pracą naszego oddziału i być może włączenie wypróbowanych doświadczeń do własnej działalności.

Cele i zadania kwietniowego Sympozjum były tematem kilku zebrań Zarządu Głównego PTN. Po wielu dyskusjach wytyczono zasadniczy kierunek przewidzianych referatów. Zgodnie z tym Sympozjum miało zapoznać uczestników z kierunkiem prac podejmowanych na szczeblu centralnym w związku z nową reformą szkolnictwa. Wszyscy uczestnicy, reprezentujący zarówno teorię, jak i praktykę nauczania mogli zgłosić uwagi i postulaty pod adresem władz resortowych i odpowiednich komisji zajmujących się sprawą programów, podręczników i warunków dydaktycznych nauczania języków obcych w zreformowanym szkolnictwie. I Sympozjum Neofilologiczne

miało do spełnienia doniosłe zadanie, było swego rodzaju trybuną neofilologiczną wpływającą na kształtowanie nauczania języków obcych w przyszłej szkole. Na Sympozjum reprezentowane były: Instytut Programów Szkolnych /Ministerstwo Oświaty i Wychowania/, Instytut Kształcenia Nauczycieli, przedstawiciele instytutów i zakładów neofilologicznych, wizytatorzy kuratoriów, redaktorzy wydawnictw oraz periodyków metodycznych /Języki Obce w Szkole, Język Rosyjski, Glottodica i inne/ oraz lektorzy i nauczyciele języków obcych wszystkich pionów szkolnictwa. Ogółem w Sympozjum wzięło udział około 400 osób.

Obrady plenarne Sympozjum rozpoczęła referat prof. Stanisława Gniadka /UAM/, znanego romanisty, na temat: "Znaczenie badań nad różnicami struktur językowych". Wystąpienie to należało uważać jako wstęp do rozważań i dyskusji związanych z teorią nauczania języków obcych. Referaty - mgr Zofii Tomaszewskiej /IPS/ "Wstępny okres reformy szkolnej w pracach programowych" oraz mgr Marii Wesołowskiej /IKN/ "Rola i zadania IKN w kształceniu i doskonaleniu nauczycieli języków obcych" - poinformowały uczestników, jakie zamierzenia odnośnie do całości kształtu nauczania języków obcych w przyszłym zreformowanym szkolnictwie oraz kształcenia kadr dydaktycznych zostały już podjęte oraz które pozostają w sferze gorących dyskusji. Ponadto wygłoszono 18 referatów stanowiących podstawę rzeczowej dyskusji. Dotyczyły one tematyki językoznawczej, wnoszącej wiele do teorii nauczania języków obcych oraz metodyki nauczania. Najważniejsze postulaty i wnioski zebrane przez komisję wnioskową przekazane zostały Zarządowi Głównemu PTN do przedstawienia odnośnym instytucjom i władzom resortowym.

Oto one / w skrócie/ :

1. Uczestnicy Sympozjum podkreślili konieczność bieżącego informowania neofilologów o problematyce poruszanej na konferencjach,jazdach, naradach itp/ choćby w formie biuletynów/.
2. Zwrócono uwagę na badania kontrastywne, mające duże znaczenie dla dydaktyki języków obcych, którym poświęcić należy więcej uwagi w pracach językoznawczych.
3. Celem doraźnego podniesienia efektywności nauczania języków obcych w szkołach należy wprowadzić podział klas na grupy, niezależnie od dysponowania przez szkołę odpowiednio wyposażoną pracownię lub laboratorium. Obecnych programów nie można bowiem w pełni realizować w grupach powyżej 20 osób.
4. Przy opracowywaniu nowych podręczników dla wyższych klas należy w większym niż dotychczas stopniu wprowadzać oryginalne teksty literackie w odpowiednim wyborze, uwzględniając potrzeby wychowawcze, kulturoznawcze i estetyczne.
5. Należy czynić starania o wydanie nowych lektur szkolnych lub ich wznowienie o szerokim repertuarze w wystarczających nakładach, na wzór serii lektur wydawanych m.in. w Związku Radzieckim i propagować ich kolportaż wśród uczniów.
6. Dla podniesienia prestiżu i efektywności nauczania na lektoratach postuluje się przyznawanie lektorom stanowiska wykładowcy lub starszego wykładowcy, a przy awansie branie pod uwagę również ich dorobku przekładowego.
7. W przygotowaniu nowych programów nauczania należy w znacznie większym stopniu uwzględnić opinie i współudział nauczycieli - praktyków języków obcych.

Według oceny przedstawicieli Zarządu Głównego PTH oraz delegatów omówione Sympozjum było bardzo pożytecznym przedsięwzięciem, posiadającym doniosłe znaczenie dla wszelkich prac nad kształtowaniem nauczania języków obcych w zreformowanym szkolnictwie.

doc.dr Jerzy Brzeziński

VI. SZSP

Koło naukowe rusycystów

Koło Naukowe Rusycystów powstało już w drugim roku istnienia filologii rosyjskiej w Uniwersytecie. W momencie powstania funkcję kuratora Koła objął prof.dr Paweł Smoczyński, zaś jego bezpośredniego opiekuna - doc.dr hab. Michał Łesiów.

W roku akademickim 1972/73 kuratorem Koła z ramienia Instytutu był dr Czesław Sim, zaś w roku akademickim 1973/74 funkcję tę sprawowała dr Maja Szymoniuk.

W pierwszych latach istnienia Koła Naukowego podstawową formą jego działania stała się popularyzacja filmu radzieckiego na otygodniowych projekcjach w Chatce Żeka /ok. 35 - 40 filmów rocznie/. Filmy te cieszyły się i cieszą nadal dużym zainteresowaniem młodzieży akademickiej różnych kierunków studiów, uczniów szkół średnich oraz mieszkańców miasta. Praca Koła przejawiała się także w organizowaniu serii okolicznościowych imprez literacko-muzycznych, np. licznych wieczorków poezji, muzyki i piosenki rosyjskiej.

Zasadnicza działalność Koła do r.1973 koncentrowała się na przygotowaniu referatów na coroczne Ogólnopolskie Sympozja Rusycystycznych Studenckich Kół Naukowych. W ramach tejże działalności zorganizowano wewnętrzną sesję naukową, poświęconą wybitnemu językoznawcy rosyjskiemu W. Winogradowi / 6 XI 1970/. Jednym z widocznych przejawów pracy Koła było Ogólnopolskie Sympozjum Rusycystyczne, zorganizowane w r.1969 w Lublinie w ramach obchodów 25-lecia UMCS. Spośród 8 referatów napisanych przez członków Koła Naukowego Rusycystów / na ogólną liczbę 32/, pięć z nich uzyskało nagrody i wyróżnienia. Autorzy nagrodzonych prac uzupełnili w przyszłości kadre pracowniczą filologii rosyjskiej. Potwierdzeniem wysokich walorów naukowych wygłoszonych referatów było opublikowanie ich w tomie studenckich prac naukowych "Russkaja filologija" /1971/ w Tartu/ZSRR/.

Wysoko oceniane były również studenckie prace naukowe na pisane w ramach działalności Koła na Sympozjum w Warszawie, Wrocławiu, Krakowie itd. Ogółem należy odnotować 15 referatów naukowych naszego Koła, wyróżnionych lub nagrodzonych na 6 kolejnych Sympozjach Rusycystycznych.

Inne przejawy pracy Koła Rusycystów: udział jego członków w folklorystycznym obozie naukowym w Narewce/woj.białostockiej/ - 1970 r., konkursy na najlepsze przekłady prozy radzieckiej, z których najwyższej ocenione drukowano na łamach "Itd" /1970/ i in.

Od r.1973 naukowa działalność Koła uległa wyraźnej aktywizacji. Kierunek i charakter pracy studentów w Kole Naukowym został poddany pewnej korekcji. Przygotowywanie referatów pod kątem Sympozjum stało się obecnie tylko jednym z aspektów pracy Koła. Podstawową formą jego działalności uczyniono zaś pogłębianie wiedzy i zainteresowań studentów poprzez lekturę

i referowanie wybranych zagadnień z zakresu teorii i historii literatury oraz lingwistyki. Jednym z celów i dalszych postulatów działalności stała się m.in. praca nad tekstem w aspekcie literaturoznawczym i lingwistycznym, dyskusja i prowokowanie samodzielności studentów. Dopiero na tej bazie, w wyniku ugruntowanych zainteresowań i poszukiwań studentów wyłoniły się tematy referatów, ogłoszonych na tegorocznym Sympozjum Kół Rusycystów w Warszawie. Spośród siedmiu przedstawionych, wysoko ocenionych przez Jury, trzy zostały nagrodzone.

Do najbliższych perspektyw pracy Studenckiego Koła Naukowego Rusycystów należy m.in. rozszerzenie prowadzonej dotychczas działalności na studentów I roku filologii rosyjskiej, a także kontynuowanie, zapoczątkowanego w roku bieżącym, włączenia najbardziej aktywnych członków Koła do prac badawczych Instytutu.

mgr Maria Cymborska-Leboda

22 listopada odbyła się uroczystość wręczenia Radzie Uczelnianej SZSP sztandaru ufundowanego przez władze uczelni. Jest to wyraz uznania dla organizacji, która w ciągu kilkunastu miesięcy zdążyła wypracować i udoskonalić szereg form działania w zakresie pracy ideowo-kształceniowej, studenckiego ruchu naukowego, samorządności.

Na uroczystości będącej podsumowaniem dotychczasowych osiągnięć odznaczono 8 osób - byłych i aktualnych działaczy organizacji. Brązowe Odznaczenie im. Janka Krasickiego otrzymali

Grzegorz Janusz i Ryszard Piotrowicz. Srebrne Odznaki SZSP
Jerzy Dobosz, Maria Kaim, Waldemar Mędzelewski, Stefan Sutyniec
i Bogdan Zawadzki.

Do tradycji należy już wymiana hufców pracy i uczestników praktyk naukowych między Radą Uczelnianą SZSP UMCS, a organizacjami młodzieżowymi z uniwersytetów zagranicznych. Podczas tegorocznych wakacji 45 studentów UMCS pracowało na Krymie, w okolicach Debreczyna i w Ołomuńcu. W programie każdego hufca znalazł się także czas na atrakcyjne wycieczki po kraju gospodarzy. W bieżącym roku akademickim RU SZSP dążyć będzie do zwiększenia liczby uczestników każdego z hufców.

70 osób natomiast odbyło praktyki naukowe w Związku Radzieckim, NRD, WRL, Rumunii, Bułgarii i Czechosłowacji. Rusycyści przebywali we Lwowie, biologowie w Woroneżu, fizycy w Wilnie i Greiswaldzie, matematycy w Lipsku, chemicy w Debreczynie i Sofii, romanści w Jassach, a geografowie w Ołomuńcu.

W dniach 8-10 listopada odbyło się w Puławach VI Ogólnopolskie Seminarium Polityczno-Prawne Kół Naukowych Prawników, organizowane tradycyjnie już przez koło z UMCS. Tematem spotkania były "Współczesne doktryny antysocjalistyczne państw zachodnich" oraz "Administracja w państwie polskim w przekroju historycznym ze szczególnym uwzględnieniem ostatnich zmian".

W seminarium uczestniczyli przedstawiciele siedmiu ośrodków uniwersyteckich oraz Akademii Spraw Wewnętrznych, Wojskowej Akademii Politycznej i Wyższej Szkoły Oficerskiej w Legionowie. Wysoko ocenione zostały referaty i dyskusja na spotkaniu. Jury nagrodziło prace Jarosława Czarneckiego z ASW, Roberta Samoraja z Uniwersytetu Warszawskiego i Leszka Leszczyńskiego z UMCS, wyróżniono aż czterech dyskutantów.

Od dnia 27 października do 1 listopada RW SZSP gościła ośterosobową delegację Komitetu Komsomołu Uniwersytetu im. I. Franki we Lwowie. Kontakty między dwiema organizacjami mają już siedmioletnią tradycję. Dotychczas ograniczały się głównie do wyjazdów wakacyjnych. Od tego roku współpraca studentów lubelskich i lwowskich zostanie rozszerzona o stałą wymianę w dziedzinie działalności kulturalnej i studenckiego ruchu naukowego.

Elżbieta Wojtalik

VII. Sylwetki profesorów

Profesor dr Andrzej Waksmundzki, jeden z pierwszych pracowników naukowych Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, wychowanek Uniwersytetu Jagiellońskiego, pracę naukową rozpoczął w 1937 r. pod kierunkiem profesora B. Kamińskiego.

W r. 1939 uzyskał tytuł doktora nauk chemicznych. W czasie okupacji był uczestnikiem ruchu oporu i więźniem obozów koncentracyjnych w Oświęcimiu, Gross-Rosen i Mathausen.

Od 1945 r. profesor rozpoczął swą działalność naukową na UMCS, organizując Katedrę Chemii Fizycznej i Elektrochemii, której został kierownikiem. Jego zasługą jest również zorganizowanie Katedry Chemii Nieorganicznej na ówczesnym Wydziale Farmacji Lubelskiego Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.

W czasie wieloletniej działalności naukowej wykształcił kilkuset magistrantów, 32 doktorów, 8 doktorów habilitowanych. Spośród jego wychowanków wielu zajmuje wysokie stanowiska w świecie nauki i gospodarce narodowej.

Profesor zapoczątkował w ośrodku lubelskim badania w dziedzinie zjawisk powierzchniowych, będących podstawą takich gałęzi współczesnej fizykochemii jak: flotacja, adsorpcja, chromatografia, kataliza, elektrochemia zjawisk powierzchniowych i inne.

Jego inicjatywie i opiece naukowej zawdzięcza również nasz ośrodek powstanie zakładów i grup badawczych, a mianowicie: Zakładu Chemii Ogólnej Akademii Medycznej, Zakładu Technologii Chemicznej Instytutu Chemii UMCS, Zakładu Radiochemii i Zastos-

wań Radioizotopów Instytutu Chemii UMCS, grupy adsorpcji z roztworów. Pracami wymienionych zespołów kierują uczniowie profesora: profesorowie Soczewiński, Barciaki, Ościk i doc.dr hab. Jerzy Szozypa. Zaskugą Waksmundzkiego jest również stworzenie grupy chemii teoretycznej, kierowanej przez dr hab. Władysława Rudzińskiego jego wychowanka.

Wybitny dorobek naukowy profesora w zakresie chromatografii gazowej określony jest zarówno w krajach RWPG, jak i na Zachodzie jako Lubelska Szkoła Chromatografii Waksmundzkiego. Zaskugą profesora jest również podjęcie współpracy z przemysłem w zakresie wzbogacenia rud siarki, transportu rud i węgla w warunkach zimowych oraz ogólnego wzbogacenia szkół. Kierowana przez niego grupa flotacyjna posiada priorytet w dziedzinie emulsyjnej flotacji siarki. W Zakładzie prowadzonym przez Waksmundzkiego opracowano, opatentowano i wdrożono do produkcji sposób uzyskiwania krajowych nośników chromatograficznych.

Profesor znany jest także jako organizator wielu sympozjów naukowych i specjalistycznych kursów z chromatografii gazowej, adsorpcji czy flotacji.

Zarówno Waksmundzki, jak i wielu jego wychowanków utrzymuje stały kontakt naukowy z ośrodkami w Moskwie, Kijowie, Leningradzie, Erewaniu, Miskolcu, Pradze, Bratysławie, Debreczynie, Vancouver, Kingaton, Eindhoven, czego wyrazem są liczne wyjazdy do tych ośrodków, jak również rewizyty ich przedstawicieli w Zakładzie Chemii Fizycznej.

Wyrazem aktywnej działalności profesora na polu rozwoju polskiej chemii jest jego udział w Radzie Naukowej Utyli - zacji i Wzbogacania Kopalni AGH "Separator". Profesor

Waksmundzki jest również przewodniczącym Podkomisji Chromatografii PAN, był także przewodniczącym, a obecnie jest wiceprzewodniczącym Lubelskiego Towarzystwa Chemicznego, oraz wiceprzewodniczącym w Zarządzie Głównym Polskiego Towarzystwa Chemicznego.

Prof. Waksmundzki jest inicjatorem wprowadzania w ośrodku lubelskim najnowszych sposobów badań fizykochemicznych, a mianowicie tzw. technik sprzężonych, czego przykładem jest zastosowanie w badaniach zjawisk powierzchniowych spektrometrii masowej, podczerwieni, nuklearnego rezonansu jądrowego oraz w sprzężeniu z chromatografem komputerowej techniki obliczeniowej.

Wyrazem zasług profesora na polu naukowym, dydaktycznym i społecznym są liczne odznaczenia i nagrody państwowe: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Oficerski Krzyż Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami, Medal za Obrońność Kraju, Krzyż Partyzancki, Sztandar Pracy II Klasy, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Zespołowa Nagroda II Stopnia, Nagroda Województwa Lubelskiego, Nagroda Ministra Szkolnictwa Wyższego I stopnia i inne.

Działalność prof. Waksmundzkiego nie tylko doprowadziła do wysokich osiągnięć naukowych lubelski ośrodek chemiczny, lecz wskazała i wskazuje nadal atrakcyjne i przydatne w gospodarce narodowej kierunki na przyszłość.

Nakreślona powyżej sylwetka profesora, autora około 300 prac naukowo-badawczych, autora i współautora kilku podręczników, jest tylko zbiorem suchych faktów nie oddających w zupełności jego postawy jako wielkiego humanisty, prężnego, twórczego i aktywnego inicjatora rozwoju myśli naukowej, wychowawcy, opiekuna i przyjaciela młodzieży chętnej do nauki oraz działacza na polu oświaty i wychowania.

W roku bieżącym prof. dr Juliusz Willaume obchodzi piękny i rzadki jubileusz: 50-lecie pracy naukowej i 70 rocznicę urodzin. Ta wyjątkowa okazja skłania szczególnie do ukazania w niniejszej rubryce "Biuletynu..." sylwetki Jubilata oraz omówienia Jego imponującego dorobku naukowego, a także osiągnięć dydaktycznych i wychowawczych.

Juliusz Willaume urodził się w r. 1904 w Zabłotowie pod Śniatyniem. Lata szkolne spędził we Lwowie, natomiast studia historyczne, zapoczątkowane romanistyką ukończył w r. 1926 na Uniwersytecie Poznańskim. Jako nauczyciel historii pracował początkowo w gimnazjach w Kościanie i Szamotułach, a następnie w Poznaniu. Doktorat uzyskał w r. 1930 na podstawie pracy o gen. Amilkarze Kosińskim, jednym z bohaterów legionowych, napisanej pod kierunkiem wybitnego historyka tej doby prof. Adama Skałkowskiego. Po wybuchu wojny Juliusz Willaume, podobnie jak wielu innych przedstawicieli inteligencji poznańskiej musiał chronić się przed prześladowaniami okupanta niemieckiego. Znalazł się wówczas na Lubelszczyźnie, gdzie z własnej inicjatywy brał udział w tajnym nauczaniu indywidualnym. Po wyzwoleniu przystąpił natychmiast do pracy w instytucjach powołanych przez PKWN, zrazu w WRN w Lublinie a następnie w Polskim Związku Zachodnim. W r. 1946 habilitował się w Poznaniu na podstawie obszernej i gruntownej rozprawy pt. "Fryderyk August jako książę warszawski", przygotowanej przed, a wydanej w sierpniu 1939 r. Jako docent etatowy w latach 1945 - 1953 wykładał na Uniwersytecie Łódzkim. Od r. 1953 do dnia dzisiejszego związał się z Uniwersytetem Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

W charakterze prof. nadzwyczajnego, a od 1961r. zwyczajnego, przez wiele lat kierował Katedrą Historii Powszechnej Nowożytnej i Najnowszej, której był organizatorem.

Dotychczasowy dorobek naukowy prof. Willaume'a jest bogaty i wszechstronny. Składa się z 231 pozycji bibliograficznych. Są wśród nich książki i monografie, artykuły i recenzje, wydawnictwa źródłowe oraz prace popularno-naukowe i publicystyczne. Tematyka prac Jubilata dotyczy zarówno historii Polski końca XVIII i XIX w. jak i powszechnej, a zwłaszcza problemów stykowych między naszym krajem a Niemcami i Francją. Obok historii politycznej i biografistyki obejmuje zagadnienia gospodarczo-społeczne, związane zwłaszcza z XIX-wiecznymi dziejami wsi lubelskiej, a także historię historiografii. W tym różnorodnym dorobku naukowym czołowe miejsce zajmują książki i prace dotyczące epoki napoleońskiej i czasów Księstwa Warszawskiego. W dziedzinie tej prof. Willaume jest prawdziwym autorytetem i jednym z najlepszych znawców w Polsce. Jego osiągnięcia w tym zakresie weszły na trwałe do dorobku historiografii polskiej.

Głębokie poczucie obowiązku obywatelskiego i zrozumienie społecznych funkcji historii zawsze skłaniało Jubilata do popularyzacji swych niewątpliwych osiągnięć badawczych. Wśród licznych Jego prac popularno-naukowych największym osiągnięciem jest opracowanie dla zbiorowego wydawnictwa pt. "Jeszcze Polska", dziejów polskiego hymnu narodowego. Rzetelna analiza naukowa zespoliła się tu mocno z najwyższymi osiągnięciami popularyzacyjnymi - prostym i pięknym a zarazem sugestywnym językiem i stylem, gorącym lecz właściwie rozumianym patriotyzmem. Książka doczekała się następnych wydań, a zarys Juliusza

Willaume'a przyciąga wciąż nowe rzesze czytelników, ciesząc się zarazem uznaniem krytyki. Warto podkreślić, że owa imponująca aktywność naukowa profesora obejmuje, mimo nękającej Go od kilku lat choroby, również lata ostatnie. Na przełomie r. 1972/73 ukazały się nakładem Ossolineum trzytomowe pamiętniki Kajetana Koźmiana, których prof. Willaume, jako autor wnikliwego wstępu i komentarzy historycznych, był głównym współwydawcą. Od 20 już lat pełni On także funkcję redaktora sekcji humanistycznej "Annales UMCS". W okresie tym ukazało się 26 tomów tego poważnego czasopisma naukowego, które drogą wymiany dociera do prawie wszystkich ośrodków naukowych w świecie. Prof. Willaume jest redaktorem wymagającym, który usilnie dba o utrzymanie wysokiego poziomu pisma. W swej polityce redakcyjnej, opartej o obiektywne kryteria wartości, szczególną opieką otacza autorów młodych. Dzięki temu wielu pracowników wydziału humanistycznego rozpoczęło swą owocną później karierę naukową od udanego debiutu na łamach "Annales".

Na równi z pracą naukową, będącą zasadniczym powołaniem uczonego, spełnia prof. Willaume swe obowiązki dydaktyczne i wychowawcze. Jego wykłady i seminaria zyskały uznanie dzięki swemu poziomowi naukowemu. Obok erudycji, wynikającej z rozległych zainteresowań i gruntownej znajomości europejskiej literatury historycznej. Wykładowca przyciągał wiele pokoleń studenckich błyskotliwością ujęcia i stylu, cięty niejednokrotnie humor łączył zawsze z bezpośrednią postawą. Wymagający wobec siebie, nie był profesor pobłażliwy i dla swych uczniów. Zaskarbiał tym sobie późniejszą ich wdzięczność. Na UMCS pod kierunkiem prof. Willaume zostało napisanych ponad 150 prac magisterskich, 5 doktorskich i 3 habilitacyjne. Dwóch Jego uczniów

legitymuje się już tytułami profesorskimi. Wychowankom swym ukazywał rozległe perspektywy badań naukowych, na tle których dzieje ojczyzny stawały się bardziej zrozumiałe, zaszczerpił umiłowanie pracy i prawdy, dbałość o język i styl wypowiedzi pisarskiej.

Prof. Willaume posiada żywe kontakty z nauką europejską, zwłaszcza radziecką, francuską, niemiecką/NRD/ oraz rumuńską. W periodykach historycznych tych krajów publikowano niejedno - krotnie Jego prace naukowe.

Aktywny jest udział Jubilata w życiu społecznym i politycznym. Jako członek SD od 1947r., zasiadał we władzach wojewódzkich tego stronnictwa w Łodzi. W latach 1963-1966 był przewodniczącym WK SD w Lublinie, członkiem CK SD. Z funkcji społecznych, jakie pełnił wymienić trzeba stanowisko wiceprzewodniczącego Dzielnicowej Rady Narodowej w Łodzi i przewodniczącego zarządu wojewódzkiego Towarzystwa Szkoły Świeckiej w Lublinie/1961-1966/. Prof. Willaume jest członkiem wielu towarzystw naukowych, między innymi poznańskiego, łódzkiego i lubelskiego. W LTN pełni funkcję przewodniczącego Wydziału Humanistycznego oraz wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego. Był także prezesem Lubelskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Historycznego. Od 1935 r. jest współpracownikiem komisji Polskiego Słownika Biograficznego PAU i PAN a od 1960 r. członkiem komisji historii powszechnej nowożytnej PAN. Jubilat posiada wysokie odznaczenia przyznane mu przez władze Polski Ludowej: Złoty Krzyż Zasługi oraz Krzyże Kawalerski i Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, a także Odznakę Tysiąclecia i Zasłużony dla Lubelszczyzny. Był laureatem nagród ministerialnych oraz nagrody naukowej Prezydium WRN w Lublinie.

Piękny jubileusz prof. Willaume'a obchodzony przez Niego nader skromnie, wśród dalszej pracy naukowej i codziennych obowiązków, jest ważnym wydarzeniem w życiu naszej społeczności uniwersyteckiej. Pokazuje człowieka, który był i jest zawsze wierny swym zasadniczym ideałom i obowiązkom obywatela i uczonego.

Doc.dr Wiesław Śladkowski

VIII. Kronika

+ W związku z przypadającym w bieżącym roku 500-leciem istnienia drukarstwa polskiego, Oddział Zbiorów Specjalnych Biblioteki Głównej zorganizował wystawę pt. "Drukarnstwo polskie XV-XVIII", według scenariusza i pod kierunkiem mgr Sabiny Flanczewskiej.

Założeniem autorki scenariusza było ukazanie, poprzez główne ośrodki drukarstwa na terenach dawnej Rzeczypospolitej, najważniejszych w dziejach kultury polskiej etapów rozwoju produkcji typograficznej od jej początków do XVIII w. włącznie.

Wystawa składa się z kilku elementów starodruków, fotokopii fragmentów starodruków i podobizn niektórych wybitnych przedstawicieli kultury staropolskiej, ręcznie malowanych sygnetów drukarskich i scen wyobrażających pracę ówczesnych twórców materialnej postaci książki - papierników, giserów, drukarzy i introligatorów oraz tekstowej części scenariusza.

"W doborze druków położono nacisk na ukazanie różnych rodzajów publikacji oraz ich szatę typograficzną i ilustracyjną" /S. Flan-
czewska: Katalog wystawy Drukarstwo polskie XV-XVIII. Lublin,
Biblioteka Główna UMCS i Drukarnia Uniwersytecka 1974 s.1/.

Całość ekspozycji dzieli się na dziesięć części. Część pierwsza
dotyczy narodzin druku i jego rozprzestrzeniania się w
Europie XV-wiecznej. Część druga - to oficyny polskie XV w. w
Krakowie, Chełmie, Wrocławiu, Malborku i Gdańsku. Części nas-
tępne ilustrują kolejne główne ośrodki druku polskiego na
przebiegu wieków od XVI do XVIII: ośrodek krakowski, prowinojo-
nalne drukarnie arielskie, warsztaty drukarskie Wilna i Lwowa,
oficyny śląskie, drukarnie Poznania, Torunia i Królewca, ośrodek
gdański i ośrodek warszawski. Część ostatnia przedstawia ofi-
cyny drukarskie Zamościa i Lublina.

Przebieg wystawy pozwala na zorientowanie się w znaczeniu,
dorobku i dziejach najważniejszych ośrodków polskiej produkcji
typograficznej do w. XVIII i jej znaczeniu dla kultury polskiej.

Mgr Teresa Gaworczyk

Dyrektor Instytutu Filozofii i Socjologii prof.
dr Zdzisław Cackowski otrzymał podziękowanie za zorganizowanie
Konferencji Wykładowców filozofii marksistowskiej. Przytaczamy
treść pisma Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Szanowny Towarzyszu Profesorze !

Miło mi przekazać Wam tą drogą serdeczne podziękowanie za przygotowanie i kierownictwo naukowe tegorocznej konferencji pracowników naukowo-dydaktycznych wykładających makristowską filozofię i socjologię w szkołach wyższych. Konferencja ta stanowiła istotne ogniwo w systemie przedsięwzięć mających na celu stałe doskonalenie kadry nauczycieli akademickich, realizujących przedmioty ideologiczne, jednocześnie zaś stała się forum dla dyskusji istotnych problemów badawczych z zakresu dialektyki marksistowskiej teorii poznania i etyki.

Tak przygotowanie, jak przebieg konferencji są jeszcze jednym dowodem stałego wzrostu rangi naukowej, kierowanego przez Was Instytutu.

Będę zobowiązany za przekazanie tych podziękowań i wyrazy uznania Waszym współpracownikom, którzy brali udział w organizacji i pracach konferencji.

Istniejący od r. 1969 Klub Oficerów Rezerwy przy Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie zrzesza w swych szeregach 110 członków, w większości pracowników naukowo-dydaktycznych Uniwersytetu. Jego praca na codzień polega na stałym szkoleniu obronnym członków, prowadzonym przy pomocy wysoko kwalifikowanych prelegentów Ministerstwa Obrony Narodowej, Koła Wiedzy Wojskowej, Ligi Obrony Kraju oraz instruktorów ze Studium Wojsko-

wego UMCS. Klub rozwija ponadto inne formy pracy, które spotykają się z uznaniem ze strony władz wojewódzkich i centralnych L O K. Wyrazem wysokiej oceny, na jaką zasłużyła praca KOR UMCS jest między innymi dyplom uznania przyznany w styczniu br. Klubowi przez Dowództwo Warszawskiego Okręgu Wojskowego za aktywną działalność społeczną na rzecz umacniania obronności kraju i kształtowania wśród społeczeństwa zaangażowanych patriotyczno-obronnych postaw obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Reprezentanci Klubu wzięli udział w VI Krajowym Zjeździe LOK, spotkaniu działaczy Klubów Oficerów Rezerwy z kierownictwem Ministerstwa Obrony Narodowej z udziałem gen. armii Wojciecha Jaruzelskiego oraz w spotkaniu z dowództwem Warszawskiego Okręgu Wojskowego. Na wszystkich tych spotkaniach praca naszego Klubu została oceniona bardzo wysoko.

mjr rez. dr S. Surdacki

W dniu 11 października 1939 roku, w Lublinie, w szkole przy ulicy Średniej 110, odbył się wykład na temat "Znaczenie historii w życiu obywatela" wygłoszony przez pana [imię nieczytelne]. Wykład ten był bardzo interesujący i przyniósł wiele korzyści dla uczestników. Uczestnikami wykładu byli: [imię nieczytelne], [imię nieczytelne], [imię nieczytelne].

Wykład ten odbył się w sali konferencyjnej przy ulicy Średniej 110. Wykład ten był bardzo interesujący i przyniósł wiele korzyści dla uczestników. Uczestnikami wykładu byli: [imię nieczytelne], [imię nieczytelne], [imię nieczytelne].

Wykład ten odbył się w sali konferencyjnej przy ulicy Średniej 110. Wykład ten był bardzo interesujący i przyniósł wiele korzyści dla uczestników. Uczestnikami wykładu byli: [imię nieczytelne], [imię nieczytelne], [imię nieczytelne].

Wykład ten odbył się w sali konferencyjnej przy ulicy Średniej 110. Wykład ten był bardzo interesujący i przyniósł wiele korzyści dla uczestników. Uczestnikami wykładu byli: [imię nieczytelne], [imię nieczytelne], [imię nieczytelne].

Wykład ten odbył się w sali konferencyjnej przy ulicy Średniej 110. Wykład ten był bardzo interesujący i przyniósł wiele korzyści dla uczestników. Uczestnikami wykładu byli: [imię nieczytelne], [imię nieczytelne], [imię nieczytelne].

W dniu 11 października 1939 roku, w Lublinie, w szkole przy ulicy Średniej 110, odbył się wykład na temat "Znaczenie historii w życiu obywatela" wygłoszony przez pana [imię nieczytelne]. Wykład ten był bardzo interesujący i przyniósł wiele korzyści dla uczestników. Uczestnikami wykładu byli: [imię nieczytelne], [imię nieczytelne], [imię nieczytelne].

czas. 14758 / 1974 / 11-12

Biblioteka Uniwersytetu
MARII CURIE-SKŁODOWSKIEJ
w Lublinie

~~14758~~

~~11-12~~

~~CZASOPISMA~~

~~1974~~